Ч. 285. Второк 4 січня 1910 (22 грудня 1909). Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Випові́джене монетарної конвенциї. — З кравєвих соймів. — Угорска криза. — Події на Креті.

Як доносять телеґрами, австрийске і угорске правительство вимовили собі взаїмно монетарну конвенцию з 2 серпня 1892 р., заключаючи при тім дальшу протоколярну умову про дальший розвиток тої справи.

Та конвенция постановляла, що місце т. зв. австрийскої валюти, яка обовязувала до 1892 р., має заняти спільна валюта золота, якої одиницею є корона, поділена на 100 сотиків. Дальші постанови конвенциї відносять ся до підставової ваги тої монетарної одиниці, до битя золотих, срібних, нікльових і мідяних монет, до обосторонного континґенту в битю монети, вкінци до справи викупу державних нот. Одна з постанов конвенциї говорить, що вимовити конвенцию можна тілько на рік перед єї реченцем. На випадок такого вимовленя монета ще через два роки повинна мати дотеперішний курс і правний оборот в обох половинах держави. По скінченю тих двох літ, коли би тимчасом не продовжено монетарно конвенциї на ново, оба правительства обовязані в обох частях держави виміняти дотеперішну спільну монету на нову монету власну.

Реченець конвенциї кінчить ся з 1910 р., коли-б отже не вимовлено єї з кінцем сего року, то она автоматично обовязувала би дальших 10 літ. З сеї причини факт вимовленя конвенциї означає, що правительства обох половин держави не мають певної надії удержати дотеперішну фінансову спільність через 10 літ.

Підчас послідних угодових переговорів між Австриєю і Угорщиною в 1907 р. між обома правительствами стала така умова що-до монетарної конвенциї: Коли буде продовжений привілей австро-угорского банку, то й монетарна конвенция збереже правосильність на час істнованя того привілею; коли-ж привілей не буде продовжений, то разом з ним гасне також конвенция і тоді взаїмні зобовязаня обох частий держави мають бути обчислювані й виповнювані так, щоби відповідали установленій в законі з 2 серпня 1893 р. монетарній одиниці, а саме короні в золоті ваги 0.304878 ґрама. Таким способом витворено близший звязок між монетарною конвенциєю і привілеєм спільного державного банку.

Сей привілей кінчить ся — так само, як монетарна конвенция — з кінцем 1910 р. Як ся справа буде полагоджена далі, ще не знати, але видно, що правительственні круги не дуже вірять в удержанє дотеперішної спільности на дальших 10 літ, коли вважали за відповідне заздалегідь постарати ся, щоби на випадок, як банкова спільність буде зірвана швидше, мати свобідну руку також що-до монетарної конвенциї.

Вимовляючи дотеперішну монетарну конвенцию, обі сторони заключили умову, що дальша монетарна скількість має залежати від дальшої спільности банкової, і то на підставі евентуальних нових законів, які мають бути предложені австрийскій державній раді і угорскому парляментови. Значить, коли банковий привілей буде продовжений, то на такий самий час буде продовжена також теперішна монетарна конвенция; коли-ж би банкову спільність з кінцем 1910 р. розвязано, то дотеперішна монета мала би в обох частях держави оборот ще два роки, а в 1912 р. обі части держави дістали би кожда нову монету.

З Праги доносять, що цісар затвердив ухвалу ческого сойму в справі тримісячної буджетової провізориї.

В буковиньскім соймі пос. Абрагамович мотивував своє внесенє в справі пояснюваня постанов кількох законів. Відтак приймив сойм буджет і буджетову провізорию з додатком п. Фльондора, що субвенциї признані дрібному промислови мають бути розділювані безпосе-

Пані Ельзия Гічкок.

Сьміховинка — Ґустава Валентия.

(Конець).

По кількох днях даремного пошукуваня, взяв собі Менкс до помочи ґазети і розписав в однім інсераті сто долярів нагороди за відшукане єго доньки.

То було в суботу. В неділю рано зайшов Франк до дому батька Ельзиї і зажадав там поговорити з паном Менксом.

— Що ти мені приносиш, Франку? — спитав прибитий великим горем батько.

— Я не приношу нічого, містер Менкс, я приходжу щось собі взяти — відповів Франк підприємчиво.

— Не знайдеш у мене великих скарбів, молодий друже. Наш одинокий скарб пропав з Ельзиєю.

— Коби ви ще лиш тілько мали, щоби могли виплатити тих сто долярів, які хочете пожертвувати за Ельзию.

Містер Менкс нацурив уши.

— Чи гадаєш може, що ти міг би собі заробити тих сто долярів?

— А вже-ж.

— То ти хиба знаєш, де Ельзия поділа ся?

— А вже-ж, що знаю.

— Ох ти мій золотенький, ходиж, нехай тебе поцілую! Кажи, де она?

Франк відступив ся від пана Менкса, котрий з розложеними руками пустив ся до него.

— Заждіть ще трошки, містер Менкс. Заким вам скажу, де єсть Ельзия, мушу вам ще щось иншого сказати.

— То кажи!

— Мусите мені виплатити тих сто долярів в тій хвили, коли вам лиш подам адресу Ельзиї.

— Як ти собі то представляєш, Франку?

— Зовсім просто. Я написав адресу на карточці і вложив єї до куверти до вас заадресованої. Отже ви вложіть банкноти на сто долярів до куверти заадресованої до мене. З тими обома листами підемо відтак до найблизшої скринки почтової, я буду числити до трох, а коли скажу три, то кождий з нас вложить свій лист до скринки.

Містер Менкс призадумав ся і видивив ся допитливо на молодця.

— Ти дуже обачний, Франку — сказав він відтак — такий обачний, що готов бись ще мене недовірчивим зробити. Але мимо того я готов тобі повірити і виплатити тих сто долярів, заким ти мені ще скажеш, де перебуває моя Ельзия, щоби я міг знов обняти мою любу доню.

Містер Менкс виймив з шафи якусь теку і зачав нїй шпортати межи старими паперами. Небавком знайшов то, за чим шукав і поклав перед Франка на стіл. То був банкнот на сто долярів.

Франк зачав єму уважно придивляти ся а відтак усьміхаючись, сховав єго до кишені. Відтак поклав перед пана Менкса лист, в котрім мала знаходити ся адреса Ельзиї, і сказав: Так, містер Менкс, коли поквапите ся, то можете до полудня мати Ельзию знов у себе. Дякую за нагороду.

Заким ще містер Менкс мав час отворити лист, Франк вже вийшов був з хати.

*

Супруги Гічкоки сиділи якраз при обіді, коли Франк увійшов до комнати і мовчки поклав на стіл свій банкнот на сто долярів. Батько і мати відложили на бік вилки і ніж і здивовані придивляли ся тому рідкому паперцеви. Щоби таки не задеревіти з того зачудованя, батько Гічкок таки на силу проковтнув той кусень, що мав в роті і спитав: А то що?

— Банкнот на сто долярів — відповів Франк гордо.

— А ти звідки єго маєш?

— Від пана Менкса.

— Та за що?

— За Ельзиї адресу.

— А тиж єї знаєш!

— Так добре як ви мамину.

Містер Гічкок був би ще богато випитував ся, але вже не мав часу на то, бо нараз хтось відчинив двері і з листом в руці вбіг задиханий містер Менкс.

Сердито вхопив Франка за плече і крикнув розлючений: Чуєш ти, ти хочеш мене дурити?

редно, а не за посередництвом торговельно-промислової палати.

З Будапешту доносять, що Люкач оногди о год. 5 по полудни розпочав нові конференциї, сим разом з Векерлєм, Андрашим, Кошутом і Зічим. Віденьскі дипльоматичні круги не привязують до тих конференций надто великої ваги. — Крім того наміряє Люкач скликати провідників всїх сторонництв, аби все таки сотворити парляментарний кабінет, заки приступлено би до розвязаня парляменту.

На острові Креті лучили ся події, які можуть на ново заострити міжнародні відносини. Именно як доносять до „Neue fr. Presse" з Кансї, столиці Крети, Кретийска палата послів ухвалила приступити д. 20. марта до вибору народних зборів. Ті народні збори мали би оконечно управильнити кретийску справу. Нове кретийске правительство зложило присягу на вірність королеви Грециї, або як его називають, королеви Геллєнів. „Neue fr. Presse" пише о тій справі: В тутешних дипльоматичних кругах уважають присягу нового кретийского правительства на вірність королеви Геллєнів за подію дуже важну і небезпечну. — Відповідь опікунчих держав на попередну турецку ноту викликала була в турецкім правительстві велике невдоволенє. Побільшить ся оно ще більше на вість о тій події. Правительство Туреччини предложить без сумнїву жалобу державам і зробить представленє правительству Грециї. Держави опинили ся в прикрім положеню і будуть мусїли висадити свої залоги на Крету.

Новинки.

Львів, дня 3 січня 1909.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував секретарів скарбу: Йосифа Віткося, дра Льва Лезера, Адама Косьміньского, Івана Незабітовского, Еміля Мецґера, Медарда Чавдерну, Юліяна Луцика, Йосифа Ґрабского, Романа Чавдерну, Людвика Ґроніцкого, Зиґм. Ґломбіньского, Івана Завільского, Марк. Дияковского, дра Фелікса Воґнута, Леоп. Лисаковского і Ев. Флюнта радниками скарбовими в окрузї краєвої Дирекциї скарбу у Львові.

— **Реґуляция Бистриці.** Дня 27 січня відбуде ся в Уго́рниках, Вовчинцях і Підлужу в справі реґуляциї Бистриці водноправне доходженє разом з вивласняючою розправою. Комісия збере ся того дня о $10^1/_2$ рано при мості держ. гостинця в Угорниках. Виказн ґрунтів призначених до вивласненя і пляни реґуляциї будуть виставлені в тих громадах до публичного перегляду від 5 до 19 січня.

— **З Тов. „Сільский Господар".** На загальні збори філії „Сільского Господаря" в Станиславові, які там відбули ся дня 27 грудня прибули досить численно сьвідомі селяни та поважний гурток місцевої та позамісцевої інтеліґенциї. Велике враженє зробив прекрасний до найдальшої границї основний і вичерпуючий, реферат пос. дра Олесницкого, в котрім референт зобразив яркими красками теперішнє невідрадне положенє хлїборобского стану, пояснив цїль і завданє нового товариства, а вказавши на користи, що їх товариство може своїм членам принести, завізвав присутних, щоби вписували ся в члени ново заложеного товариства. Его зазив приняли присутні з одушевленєм, звиж 200 людий вписало ся зараз в члени, а ентузиязм малюючий ся на лицях участників дає запоруку, що в короткім часї не буде одного села в Станиславівщинї, де не завязав ся би кружок „Сільского Господаря". По скінченім рефераті приступлено до вибору видїлу, а в его склад увійшли: п. Михайло Луцкий, властитель більшої посїлости в Луцї, Лев Гаваньский, проф. ґімн. в Станиславові, о. Тарас Турчманович, парох Пацикова, Михайло Дебенка, господар з Вовчинця, Йосиф Гурик, госп. з Угринова; заступниками видїлових вибрано: Франца Ковальского, ветеринаря із Станиславова і Юрка Когутяка, госп. з Княгинина.

— **З Ярослава** доносять: Дня 1 лютого уладжує видїл бурси ім. сьв. Онуфрія в Ярославі вечерницї з танцями в салї „Сокола" на дохід сеї бурси і уклінно просить місцеву і замісцеву ПТ. Публику о ласкаву численну участь на вечерницях. Запросини в сих днях висилають ся. За Видїл: о. К. Хотинецкий, предсїдатель, В. Левицкий, секретар.

— **Вкрадений динаміт.** Дуже небезпечну добичу роздобули собі дня 19 м. м. злодії, котрі систематично обкрадали Північну зелїзницю на шляху межи Солєнав, а Моравским Новим селом на Мораві, а викрите тої крадежі викликало загальний переполох. З ваґона поїзду товарового на згаданім шляху пропали десь згаданого дня дві скринки, в котрих містило ся 21 кільоґрамів динаміту. Віденьскій полїциї удало ся дня 30 грудня вислїдити і арештувати тих злодіїв. Они сподівали ся, що знайдуть в тих скринках що найменше якісь присмаки, а тимчасом був в них материял, котрий міг був наробити страшного нещастя. Були то два зарібники, 18-лїтний Трестіґ і 20-лїтний Штурм та 28-лїтна зарібниця Роза Бавнер. Они вже від довшого часу допускали ся всїляких крадежий на двірцях і продавали вкрадені річи. Аж коли згадані скринки хотїли сховати і лїпше їм придивили ся, добачили, що вкрали динаміт і так тим перепудили ся, що закопали скринки на якійсь пустій площи у Відни, де їх опісля й викопано ненарушені та віддано на склад вибухових материялів. Та й злодії пішли на склад до вязниці суду краєвого.

— **Справа Путири-Полотиньского.** Слїдчий судия призбирав уже цїлий архів актів, що відносять ся до ріжних обманьств Путири-Полотиньского і має тепер переслухати велике число сьвідків з першорядних аристократичних родин. Слїдство викрило, що Путира мав справдї зложені три правничі іспити, але матуральне сьвідоцтво сфальшував. Крім того сфальшував докторат і сьвідоцтва многих іспитів. Слїдство виказало дальше, що Путира мав 6 фальшивих назвиск і на всї мав безлїч сфальшованих документів. Крім того слїдчий судия дослїджує при помочи лїкарів умовий стан Путири. Перед кількома днями краківскі психіятри рішили, що Путира-Полотиньский недужий на умі.

— **Майже нечуваного зьвірства** допустили ся минулого місяця у Франциї два молоді хлопцї, з котрих один має лиш 15, а другий 16 лїт. Оба они позбавили житя аж шестеро людий, а брали ся до того зьвірства в так брутальний і хитрий спосіб, як то роблять звичайно хиба лиш старі злочинцї. То стало ся на хуторі в Жіллї, званім також замком для того, що там колись стояв замок і що той хутір побудований з останків давного замку. На тім хуторі господарив вже від довшого часу посесор Август Верієр, котрий держав досить численну челядь. Між иншими мав також двох наймитів, родом із Швайцариї, якогось Йосифа Жавінарда і Йосифа Бієні, котрі мали доглядати коров. Посесор з початком грудня вимовив був їм службу, але они все ще служили, дальше і, як здавало ся, жили в згоді зі своїм службодавцем і прочою цїлою челядию.

Аж якось в пятницю вечером около пів до семої закликали Верієра до стайнї, де щось нїби т[о] корові стало ся. Ледви що Верієр замкнув двері від стайнї за собою, як нараз роздало ся кілька вистрілів і Верієр звалив ся на землю. Убийники видячи, що зранений ще жиє, добили его сокирою, розрубавши єму голову. Вистріли з револьвера зачула панї Верієрова, котра вже засїла була до вечері і ждала лиш на мужа, і перепуджена вбігла до стайнї. Убийники і еї застрілили та добили так само сокирою, а лишивши оба трупи в стайни, пішли до двора. Ледви що тут опинились під дверми, як двері відчинили ся і на порозі станув 64-лїтний слуга і вірник посесора, щоби подивити ся, де его паньство подїли ся; страшний удар сокирою по голові повалив і его та зробив єму смерть на місци. Два другі наймити, 16-лїтний Бонні і 16-лїтний Імберт сидїли в челядни і балакали, та й не чули крику, ані не знали, що стало ся. Убийники викликали їх з надворку: „Ходїть сюди! Щось вам покажемо!" Они вибігли на подвіре, а убийники, що на них підсїли, так само порозбивали їм голови сокирами. Бонні згинув на місци, а Імберт, хоч тяжко покалїчений, мав на стілько притомности, що удав неживого.

По тій страшній події лишили ся на хуторі живі крім убийників ще лиш кухарка Марія Ґокет, дївчина сильна лїт 22; она стояла коло печи і варила вечерю для челяди. Убийники зайшли до неї і підчас коли один з них завів з нею розмову, другий з заду острим ножем підрізав їй горло так, що она сейчас погибла. Зранений Імберт чув, як она крикнула, і підглянув, як еї тїло тягнули по земли коло него та вкинули до керницї.

По тім страшнім злочині взяли ся убий-

— Нї — відповів Франк і вирвав ся зручно Менксови з рук.

— А до чогож менї тота адреса, що ти менї еї дав?

— Ви маєте з неї довідати ся, де можете відшукати свою доньку.

— В листї подана прецї адреса панї Ельзиї Гічкок на Льонґ Айленд. Чи то має значити, що Ельзия перебуває у якихсь твоїх свояків?

— В нашій родинї нема нїякої Ельзиї а на Льонґ Айленд таки вже зовсїм нема нїякої — став пояснювати Франків батько.

— Коли бо ви того не знаєте — поправляв его Франк — бо в нашій родинї таки єсть Ельзия Гічкок.

— Не говорив бись дурницї! Звідкиж би она взяла ся у нас? — сказав на то Гічкок.

— А з оженення — обставав Франк при своїм.

— Гічкоки вже давно всї поженили ся. Нїхто з них не має нїякої Ельзиї за жінку.

— З виїмкою мене.

Гічкок і містер Менкс подивили ся один на другого, як би кождий з них хотїв переконати ся, що й другі так само мов би здуріли на таку бесїду.

Містер Менкс перший зрозумів, що значать слова Франка. — Чей же не хочеш тим сказати, що ти і Ельзия то чоловік і жінка?

Франк великодушно кивнув на то головою.

— Чекайже, ти урвителю, о тім ще пізнїйше поговоримо. Але насамперед приведу мою доньку.

Менкс пустив ся до дверий. Тимчасом і панї Гічкок зрозуміла, як дїло стоїть і відозвала ся: Зaждіть, містер Менкс! Мусите взяти собі назад свої гроші а Франк за то, що зробив, дістане иншу заплату.

Она подала Менксови банкнот на сто долярів, але Менкс не хотїв его взяти. — Нехай лиш мій високоповажаний зять держить его собі та нехай дасть собі зробити до него рамцї — сказав він глумливо.

— Алеж зважте, що то прецї сто долярів! — сказав Гічкок.

— Були колись — відповів Менкс. — Той банкнот вийшов вже давно з курсу. Я купив его за десять центів.

Менкс з насьміхом вибіг з хати. Містер Гічкок процїдив щось крізь зуби. Не була то нїяка похвала для Менкса. Коли звернув ся до свого сина, взяла его охота зробити его знов малолїтним таким інструментом, котрий би о скілько можна на нїм не поломив ся. Але придушив то бажанє в собі, лиш взяв его остро на сповідь.

Франк признав ся відразу, що він Ельзию увів і повінчав ся з нею перед мировим судиею на Льонґ Айленд та найняв там для неї станцию на так довго, аж буде мати досить гроший, щоби уладити собі як слїд свою власну домівку.

Ще того самого дня зійшли ся Менкси і Гічкоки на родинну нараду, щоби наложити на молоду пару таку кару, котру би она добре відчула. А тота кара була така, що Франкови і Ельзиї позволили заробити собі власною працею средства до заведеня власної домівки, в котрій мали опісля держати одно другого в арештї через цїле житє.

Чи буде тодї що дня сметанкове мороженє, того не знаємо.

ники рабувати. Тимчасом Імберт підсунув ся по земли аж до хати сусіда і дав знати, що стало ся. Широкі сліди крови зазначили дорогу, котрою він сунув ся. Сусіди зараз позбігали ся з рушницями, але убийники задними дверми втекли і полишили дві скрині повні зрабованих річий. Аж в кілька днів опісля придибав убийників в лісі якийсь Ляйтгавер, родом з горішної Австриї, котрий там полював і пізнав убийників. Він змусив їх грозячи рушницею іти поперед себе і так загнав аж до села, де їх арештовано.

— **Нова тарифа пакункова на зелізницях.** З днем 1 січня 1910 з приводу заведеня нової тарифи на шляхах ц. к. австрийских зелізниць державних змінять ся також постанови що до експедициї пасилок поспішних оплачуваних марками. Постанови о способі експедіованя згаданих посилок суть заміщені в тарифі льокальній ц. к. австр. зелізн. держ. (часть II. зшиток спільний рочділ V. стор. 46—48). Для тих посилок обовязує слідуюча тарифа:

Посилка звичайна ваги до 10 кільо: на віддаль до 260 кільом. 80 сот.; понад 200 до 400 кільом. 1·30 К; від 400 до 800 кільом. 1·80 К; понад 800 кільом. 2·30 К. — Посилка понад 10 до 20 кільо: на віддаль до 100 кільом. 80 сот.; понад 100 до 200 кільом. 1·30 К, від 200 до 400 кільом. 1·80 К; від 400 до 600 кільом. 2·80 К, від 600 до 800 кільом. 3·30, понад 800 кільом. 3·80 К.

Посилка звичайна по особенно зниженій ціні до 10 кільо: до 400 кільом. 80 сот.; понад 400 до 800 кільом. 1·30 К, понад 800 кільом. 1·80 К. — Понад 10 до 20 кільо 80 сот.; понад 200 до 400 кільом. 1·30 К, від 400 до 800 кільом. 1·80 К, понад 800 кільом. 2·00 К. Належитість перевозова розуміє ся разом зі стемплем. Нові марки з написами німецко-польскими або німецко-польско-рускими можна дістати від 1 січня 1910 у всіх стациях і перестанках. З тим днем тратять свою вартість марки доси спродані, котрі можна однак до 30 червня 1910 в касах стацийних виміняти на нові за відповідною доплатою.

— **Про убитє полковника Карпова** в Петербурзі доносять тепер: Слідство в справі убитя шефа петербурґскої тайної поліциї, полковника Карпова, ствердженo, що замах виконано за помочию пекольної машини, котра була наповнена 15 фунтами динаміту і уміщена межи вікнами під софою, на котрій сидів Карпов. Той нїби якийсь Воскресеньский підпалив єї за помочию електричного проводу. Таку саму пекольну машину посила при собі дня 29. жовтня 1907 р. революціонерка Раґозінікова, коли убила шефа головної управи вязниць Максимовича. Полковник Карпов мусів стояти з Воскресеньским в близьких зносинах, бо уладив був для него ціле то помешканє, в котрім пожив смерти і таке мав довірє, що навіть не казав аґентам пильнувати того помешканя а перед господарем удавав вуйка Воскресеньского. Дальше виказало слідство, що Воскресеньский був певний того, що втече, бо все був вже наперед так прилагодив, щоби єго ані не зранило ані нїчо не стануло на перешкоді єго втечі. Поліция розвідала також, що Воскресеньский одержав був від центрального революцийного комітету приказ, щоби якимсь енерґічним ділом доказав, що він не єсть провокацийним аґентом і в той спосіб очистив ся, бо в противнім случаю він сам буде мусів згинути. Париский комітет революцийний — так каже поліция — не засуджував Карпова на смерть, бо Карпов на поли шпигуньства був досить нездарний а свій брак досьвіду переплатив житєм.

Телеґрами.

Будапешт 3 січня. Оногди відбула ся в будинку міністерства скарбу конференция, в котрій взяли участь десиґнований президент міністрів Люкач, през. міністрів Векерле, міністри Андраші, Кошут і Апоний та пос. Мольнар з партиї людової. Люкач інформував ся подрібно о настрою, напнючім в поодиноких партиях. Обговорювано також способи залагодженя кризи.

Букарешт 3 січня. Палата послів ухвалила закон о підвисшеню поборів офіцирів і вояків. З причини сьвят палата відрочила ся аж до дня 24. січня.

Атини 3 січня. Одна з часописий доносить, що ліґа войскова завізвала знову правительство, щоби на становищах заступників Грециї в Парижи, Відни, Римі і Берлині настала зміна осіб.

Одеса 3 січня. В Николаївскій Слободі до бюра фабрики хемічних виробів впало 3 узброєних людий і під загрозою смерти забрали 1400 рублів.

Река 3 січня. Місия хіньска по торжествах уладжених на єї приняте і по оглянеию академиї войскової виїхала до Відня.

Атини 3 січня. Депутация войскова вручила Теотокісови і Раллісови письмо, в котрім рішучо піддержує жаданє безпроголочної ухвали що до реформ войскових і прасових. Теотокіс і Ралліс застерегли собі відповідь. — Палата приняла в третім читаню проєкт закона в справі монополю цукрового.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**^{30}, 5·50, 7·25, **8**^{55}, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8**^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2**^{15}, 5·40, 10·^{30}.
З Черновець: **12**^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2**^{05}, 5·53, **6**^{40}, 9^{30}.
*) Із Станислава, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 1·^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·^{44}, 6·^{29}*), 11·^{55}*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·^{28}, 6·13*), 11·^{39}*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, 8^{20}.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, 9^{35}.
„ $^{2}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·^{10}.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·^{15}.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 2?/9 11^{45}
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**^{45}, 3^{50}, **8**^{25}, 8·40, **2**^{45}, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2**^{50}, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, [illegible]·50*), 6^{00}*), 10^{35}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·^{25}.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·^{45}.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·^{53}*), 6·3[illegible], 1·49*), 6·^{50}, 10·^{54}*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·[illegible].
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в складі Тов—а Взаімної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі загадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр 50 с., опр 70 с.
Др М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с, опр. 60 с.
Др М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с, опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Іллю Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-україньского письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На річках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О Конисьский: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Історія куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінг: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґендиі оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулівера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недоназа. (Телефона ч. 527).